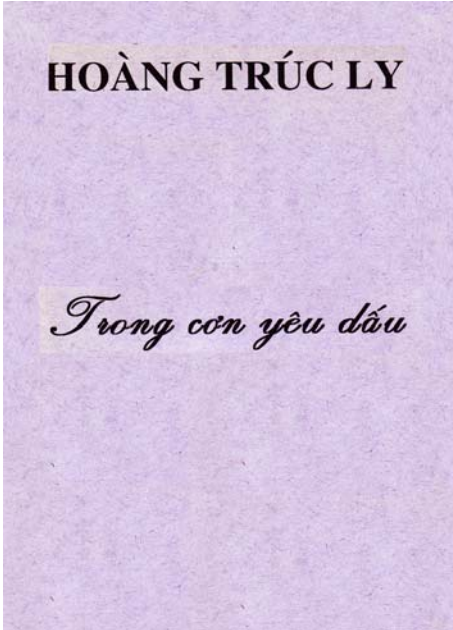

TRONG CON YÊU DẤU

thơ Hoàng Trúc Ly

Tự Thán

Đời biết anh là kẻ hào hoa
riêng gọi anh lời tao nhã
sao em không mê anh ?

Đời biết anh là kẻ tình si
riêng gọi anh niềm chung thủy
sao em không hôn anh ?

Đời biết anh là kẻ quyền uy
riêng gọi anh hôn thi s
sao em không quý bên anh ?

Ca Sĩ

1.

từ em tiếng hát lên trời
tay xao dòng tóc, tay mời âm thanh
sợ buồn chẻ xuống lòng anh
lắng nghe da thịt tan tành xưa sau

2.

(nghĩ về tỳ-bà-hành)
mùa xuân còn gì thừa em ?
sáu dây rét mướt chưa mềm trắng khơi
cô đơn đỉnh núi gần trời
ngiên vai xin khoác nụ cười áo xanh.

Hành Trình

1.

Tôi nay đi giữa hoang đường
Niềm đau thân thể tuổi buồn hai vai
Giật mình nước mắt tương lai
Ngày qua và tiếng thở dài xuống Thu

2.

Toa xe cứ khép chân trời
Người đi môi đỏ run lời tiễn đưa
Tóc dài tỏa mộng ngày xưa
Vết thương kỷ niệm bây giờ lại đau

3.

Khuya đi dù biết về đâu
Ngiên vai còn mãi tiếng sầu vọng âm
Đường xưa trải nhớ nhung thắm
Ngôi sao yếu mệnh cãm cãm cuối trời

4.

Qua đây từng giọt buồn phiền
Mắt em cố thụ thâm xuyên gọi mời
Bãi hoang còn dựng bể khơi
Xuôi tay xuống gỏi miệng cười mộng du

5.

Tôi ơi tôi mãi tôi còn
Trái tim bé nhỏ nỗi buồn chung thân
Nhớ gì vết cỏ bàn chân
Lối đi thơ dại đêm gần tịch liêu

Đối Thoại

đêm tàn rồi em ngủ bên anh
tình yêu là chim non
và người yêu vừa mọc cánh
em là người yêu em là tình yêu
khi tình yêu đang là chim non
người yêu bắt đầu mọc cánh
chim chấp cánh chim nhớ trời xanh
nhớ trời xanh và em quên anh
đêm tàn rồi không thấy trời xanh
chim bay về đâu em không biết

Đêm

thành phố lên đèn chiều thứ bảy
anh chết vì yêu em
đêm vũ trường khép mở
buồn ơi rất cổ giọng kèn
dải lụa cao che kín mặt trời
ban ngày không nắng sưởi
đèn đỏ đèn xanh bùng bít cuộc đời
ban đêm không trăng soi
xin vỗ tay đưa tiễn giọng kèn
thành phố lên đèn chiều thứ bảy
thành phố tắt đèn sáng thứ hai

Chấp Nói

Thái-Bình-Dương Thái-Bình-Dương sóng vỗ
tôi thương tôi nhớ là đây
ôi máu người hòa nước mắt trời mây
tim biển cả bao giờ nguôi thổn thức ?
tôi nghe bao la
nghìn năm mây trắng quyện Hồng Hà
vết sẹo linh hồn trong lịch sử
rượu Đường Thi mềm môi Trang Tử
đêm Á châu huyền diệu trăng sao

cánh sen bùng nổ
một sớm hoa đào...
mùa đông hè phố cũ
tuổi tình yêu ban đầu
em ơi em về đâu ?
ân tình đi rải rác
còn chi một nhịp cầu
hai mùa duyên chấp nối
ngàn xưa qua ngàn sau
là nghĩa đời lên ve vuột quá
người yêu ơi ! mấy thuở mong chờ
chín mươi dòng chữ bằng thanh sắc
bùng sáng lưng trời ngọn lửa thơ

Gặp Người Em

Những người xưa đi rồi không về nữa
Một mình anh lại gặp một mình em
Chiều lửng lơ nghe nắng rụng bên thềm
Em cúi mặt mắt buồn uơn ướt đỏ

Nhà anh nghèo, anh đau tim anh yếu phổi
Đời anh lạnh lùng bốn hướng gió và mưa
Ta lạc nhau từ em còn bé nhỏ
Anh thương em cầm nín đến bao giờ.

Bởi vì đâu da em xanh giá rét ?
Nắng rung vàng lên mái tóc mờ côi
Ngày giã giã quê hương mình mỗi mệ
Mười năm qua hình ảnh có ngậm ngùi

Nhà anh nghèo, anh đau tim anh yếu phổi
Em bệnh bông, anh phiêu lãng về đâu
Không dĩ vãng cho đêm dài đợi sáng
Không mai sau cho nước chảy qua cầu

Em bảo anh người đi không trở lại
Nấm mồ ai như giọt lệ chưa tan
Ngọn gió nào mang anh vào mộng寐
Em giang hồ làm tiếng hát lang thang

Ta đến bên nhau sao chùng bước mỗi
Lời sắp xé môi sao bỗng nghẹn lời
Anh nhớ em: núi cao càng hiu hắt
Anh thương em: máu vọt bốn phương trời...

VỀ XUÂN

bây giờ ngày mai chưa đến
và những ngày xưa qua đi
thơ anh là thuyền nhớ bến
đó em thuyền cập bến gì ?

bây giờ mùa xuân sẽ đến
trên môi trên má em hồng
lửa ở lòng anh lạnh quá
làm sao sưởi ấm mùa đông

em có còn đau nét mặt
những đêm mưa đạn trắng rừng
em có vàng hoe nước mắt
những hoàng hôn khóc rung rung

anh sẽ viết lời thương nhớ
trên môi trên má em hồng
anh sẽ si tình trọn kiếp
ơi mùa gạo chợ nước sông

HÀNG CÂY BÊN ĐƯỜNG

người yêu tóc xoa tròn vai
nửa đêm da thịt quên cài áo khuya
xác thân rã mục lời thề
mùa đi lá rụng đường về xuân thu

LÁ HOA DUYÊN

1.
xin em dừng lại môi mềm
giấc mơ thê thảm bóng chìm đêm sâu
tay xuôi mười ngón rụng sầu
xa nhau năm tháng cúi đầu nhớ nhau

2.

về đầu hoa nở má hồng
mùa xuân tiếng nhạc nửa vòng tay ôm
với em xa cách thêm buồn
trời cao bóng nhỏ đậm buồn chân đi

3.

mùa này em lắng tai đâu ?
hoàng hôn có nghĩa là màu nhớ nhưng
cô đơn tiếng gọi nửa chừng
áo em trắng quá ngập ngừng vòng tay...

4.

ra về tiếng hát thủy duyên
lời ru sâu muộn con đường tình duyên
thôi em người bệnh tàn dần
ngủ yên hơi thở hai lần hồi sinh

5.

nhìn lên cửa khép lầu cao
bóng em chảy xuống vực sâu mắt buồn
về đêm khuya khoắt nhớ thương
mưa bay trước mặt, tủi hờn giăng ngang.

Tiếp Theo Và Hết

anh sẽ bình yên mà chờ đợi
từ đau thương ấy đến bây giờ
từ mùa xuân rụng trên vùng trán
có phải tên người yêu là Thơ ?
hay là, hay là, hay là, ai ?
trong em : thú vật và thiên thần
anh mơ thượng đế khi yêu dấu
thề xác linh hồn không nói năng
anh sẽ vì em anh sẽ yêu
hai tháng hai năm hai buổi chiều
khi ngất ngư rồi anh sẽ chết
nhớ gì như nhớ bóng người yêu
và còn các anh còn các em
hoa ngón tay còn níu tóc thề
dâng em tất cả ôi hoàng hậu
ta biết còn gì trong cuộc mê ?

Nhìn

cô dâu đêm tân hôn
trong vòng tay chú rể
trong tình yêu trong sức khỏe
nhìn lên
ngực mẹ căng tròn hai vú sữa
lời ru lênh đênh
giấc mơ trẻ dại
nhìn lên
xa nhà người trai
không cơm ăn không nước uống
nhìn về ngày mai
gục xuống.

Đường Tình

tháng chín ban mai cười gió thổi
anh đi nắng đậm bờ anh
em ơi đau đứt ruột
hai bàn tay tù đày
đã đi rồi anh muốn nhảy anh muốn bay
cho khăng khít nhịp chân trời đất
mộng vừa nghiêng mắt
quê em ngày đẹp vàng son
đường xa mờ nhảy múa núi non
oi những cô mình bàn tay sữa động
khi gió mùa lên ngực vừa căng mộng
đa tình đuổi bướm lang thang
sớm mai nào bên bông lúa trẻ măng
anh nghe tiếng đời kêu quen biết quá
nghe mến thương như thời gian phép lạ
rót vào ta từng giọt sữa ...xưa kia
anh nằm nhảy vú mẹ mà mắt đăm đũa
và anh đi
qua bóng ngày hấp hối
đại lộ cuộc đời buồn như ngõ tối
ngại ngừng mái lá mưa khuya

Chứng Tích

gởi vì sao khuya cô độc
đêm đêm rung lệ nguyện cầu
lòng tôi không muốn khóc
nước mắt có gì đâu ?
từ lớn khôn rồi yêu không dám nói
dạ chỉ bồi hồi lòng chỉ sắt se
hình ảnh người em mái tóc quên thề
cát bụi chìm chân nhỏ bé
ngày mẹ thương con ngày con nhớ mẹ
tôi có bao giờ tôi còn trẻ thơ
giọt nước mắt chưa hề được khóc
những tiếng nói chưa hề được nói
tôi có bao giờ là tôi-muôn-năm ?

Tuyệt Bút

mai này tôi chết đi
nằm nghe hồn cô độc
trời chiều không nói năng chi
em ơi sao em không khóc
mai này tôi chết đây
vì sao em không khóc
vết thương mưa máu tôi nào hay
như xế chiều nay như sáng nay
tôi viết từng trang tuyệt bút
mai này tôi chết đây
nắng ơi trời ơi nắng
nửa đêm sáng quá tôi nào hay
mùa xuân vừa nguôi cay đắng
xin rũ tóc dài lên gối trắng
người yêu nằm mộng thấy tôi về
xin gọi tên tôi dù xa vắng
thịt da người ánh lửa tình khuya
mai này tôi chết đi mai này tôi chết đi
mai này tôi chết đi
em bé mười lăm năm tóc xoắn thì
đời lên mây vạn lần nhan sắc
đau đớn vô cùng đêm biệt ly.

Hoàng Lan

Có phải vì em đang gỡ tóc
Cho mây từng sợi rối chân chim
Có phải hoa bay đầy cánh bướm
Vì em thay áo mái tây hiên

Ôi mới hôm nào như hôm qua
Tay ai bùa phép nắm đôi ta
Như nắm mùa đông hơi ngọn lửa
Cho tuyết đầu non chảy máu ra

Ôi mới hôm nào như hôm kia
Con đường chở nặng những đêm khuya
Cho nên bóng tối bay thành khói
Ánh mắt mờ sương lạc lối về

Ôi có hôm nào là hôm nay
Anh ghen vì gió đã choàng vai
Em đi như vẽ trên đường nắng
Em nói như đàn trong miệng ai

Anh là dòng sông mơ chín tuổi
Em là mặt trăng thềm mặt trời
Cách trở bốn mùa vẫy trái đất
Còn nghe đau xót thuở nào nguôi ?

Gọi Một Mình

Bếp lửa nhà ai lên khói sương
Người yêu mừng tượng mắt u buồn
Buổi chiều rét mướt vào chăn gối
Sao em không về tôi mến thương ?

Thơ mà huyền hoặc núi non ơi!
Lửa thép cuồng lên giữa mộng đời
Qua thoáng qua rồi mơ ước cũ
Máu ghen đôi đường vui lệ vui...

Em ơi! Vì sao em vô tình
Anh ơi! Vì đâu anh lặng thinh
Đây chớm thu về đau đón lắm

Tôi gọi hồn tôi gọi một mình

Từ buổi so le đến lúa đời
Bao nhiêu mắt biếc lãng quên đời
Tôi thương tôi nhớ, tôi thương nhớ
Nhân loại nữ nào xa lánh tôi ?

Nằm Mơng Thấy Nữ Sinh

tặng HOA của trăm hoa

Ta từ giấc mộng bước gần em
Đường phố đầy trăng hay mặt trời chìm
Ô hay con gái bay nhiều quá
Hai cánh tay mềm như cánh chim

Như cuống của hoa như cội của cành
Em đến bao giờ là em của anh
Thôi đã vô cùng cô liêu bóng cả
Như chim xa rừng tội nghiệp rừng xanh

Tuyệt mù giấc mộng mỏng như sương
Vai áo hào hoa tê tê bụi đường
Ra đi ta đắp lên sông núi
Trời rộng sông dài nỗi nhớ thương.

Nhân Dạng

Tôi còn yêu cho biển còn xanh
Mây còn bay cho chim chấp cánh
Ngựa què rồi em cỡi lưng anh
Tôi cứ yêu, khôn nạn, cứ cười
Chim cứ bay cho mây gãy cánh
Em chết rồi ai ám sát tôi

Môi Giới

Tên Em:

Xin mời em chối bỏ tên anh
Vì tên em là cuộc đời

Ba\ Bẩy Năm. Tám. Sáu\
Hai\ Bốn. Chín. Mười\ Mười\
Con số có tên kiếp người có tuổi,
Anh già rồi chối bỏ tên anh ?

Hai chân:

Xin mời em đạp lên số mệnh của anh
Vì chân em là nhịp bước
Anh rút lại rất thềm tới trước
Xin mời em

Răng:

Xin mời em cắn vào lưỡi anh
Vì răng em là giọt sương
Sớm mai mở mắt sương chưa tan
Nên răng em chưa thành giọt lệ
Xin mời em

Môi:

Xin mời em ghì sát môi anh
Vì môi em là âm nhạc
Em mở môi ra
mùa xuân cửa mình mùa hát

Hai tay:

Xin mời em tát vào mặt anh
Vì tay em là hoa lá
Chút ơn cuối cùng xin lễ phép nơi em

Miệng:

Xin mời em cười lên dốt nát của anh
Vì miệng em là ánh sáng
Anh đui mù giữa tha ma dĩ vãng
Xin mời em

Tóc:

Xin mời em thắt chặt cổ anh
Vì tóc em là sợi dây xiết cổ
Anh le lưỡi ra già từ đau khổ
Xin mời em, mời em !

Vĩnh Biệt

Rồi mai khởi sự xa đời

Chuyến xe trăm tuổi đưa người nghìn năm
Trăng sao bốc cháy chỗ nằm
Áo xanh mây lá vết bầm núi non

Mật Ong

Lối cũ cô liêu niềm gió thoảng
Cỏ gai sứt nhẹ dấu chân mềm
Thèm đau một chút da con gái
Cho máu xuân đời dậy sóng lên

Chim biết đường về mái ngói cong
Tôi quên không được má em hồng
Bên nhau nhìn trộm chim trai gái
Hơi thở người xưa ngọt mật ong

Sáng soi tiếng sáo thổi đêm dài
Mùa rụng cánh sương trắng ghé vai
Cho em rẽ tóc dòng sông lẻ
Mộng thả trôi thuyền như mắt ai

Ô hay ! Hạnh phúc mờ tay vẫy
Cho vội mười năm bóng nhạt nhòa
Con mê tôi vẽ bằng lưu luyến
Trong lòng bạc xóa cỗi người ta

HOÀNG TRÚC LY

Tên thật Đinh Đắc Nghĩa, sinh 1933 tại Đà Nẵng Quảng Nam.

Mất năm 1985 tại Sài Gòn.

Đã xuất bản: Đêm Dài Muôn Thuở, Tiếng Hát Lang Thang,

Kiếp Hoa, Từ Em Đến Anh, Truyện Truyền Kỳ Việt Nam,

Cổ Tích Việt Nam.

(Theo Tác Giả Việt Nam – Lê Bảo Hoàng)

Mục Lục

Tự Thán.....	1
Ca Sĩ.....	1
Hành Trình.....	2
Đối Thoại.....	3
Đêm.....	3
Chấp Nối.....	3

Trong Cơn Yêu Dấu

Gặp Người Em	4
Về Xuân	5
Hàng Cây Bên Đường	5
Lá Hoa Duyên	5
Tiếp Theo Và Hết	6
Nhìn	7
Đường Tình	7
Chứng Tích	8
Tuyệt Bút	8
Hoàng Lan	9
Gọi Một Mình	9
Nằm Mộng Thấy Nữ Sinh	10
Nhân Dạng	10
Môi Giới	10
Vĩnh Biệt	11
Mật Ong	12
HOÀNG TRÚC LY	12
Mục Lục	12